

Fotograf: Thomas Kjerstein

En evighed, der trækker

21. februar 2015 Kl. 15:10

Hanne Haldan trak dæk i over et halvt år for at forberede sig på sit livsstyrkeprøve: en vandring tværs over indlandsisen

Foto Vær den første af dine venner til at følge Fyens.dk.

Botofte/Grønland: Tschu, tschu, tschu. Skiene glider over den hvide is. Tschu, tschu, tschu. Blodet hamrer rundt i kroppen. Det og åndedrættet er det eneste Hanne Haldan hører. Rytterne fra kroppen og skiene smelter sammen i gentagelserne. Alt omkring hende er hvidt. Så ubegribeligt stort og hvidt.

Claus Jørgensen, Per Korsgaard og 11.375 andre synes godt om dette.

Hun er helt alene og alligevel sammen med 10 andre vandrere, mens hun krydser den grønlandske indlandsis mellem Søndre Strømfjord i vest og fangerbygden Isortoq i øst. En rejse på præcis 30½ dage over isen, hvor hun får udfriet sin længsel efter det hvide, møder friheden og sig selv.

Blå bog

- Hanne Haldan er 52 år og bor i Botofte ved Tranekær.
- Hun arbejder som kostskolepædagog og havkajakinstruktør på Oure kostgymnasium og højskole.
- Hun tog af sted til Grønland 28. marts 2014 og var hjemme igen 8. maj. Det var inklusive forlejr, 600 kilometers vandring over indlandsisen og et par uger på østkysten efter turen.
- Hun holder foredrag om sin tur. Senest i mandag i Tranekær beboerforening. Næste gang er i Troense kajakklub 5. marts, men det er et lukket arrangement.

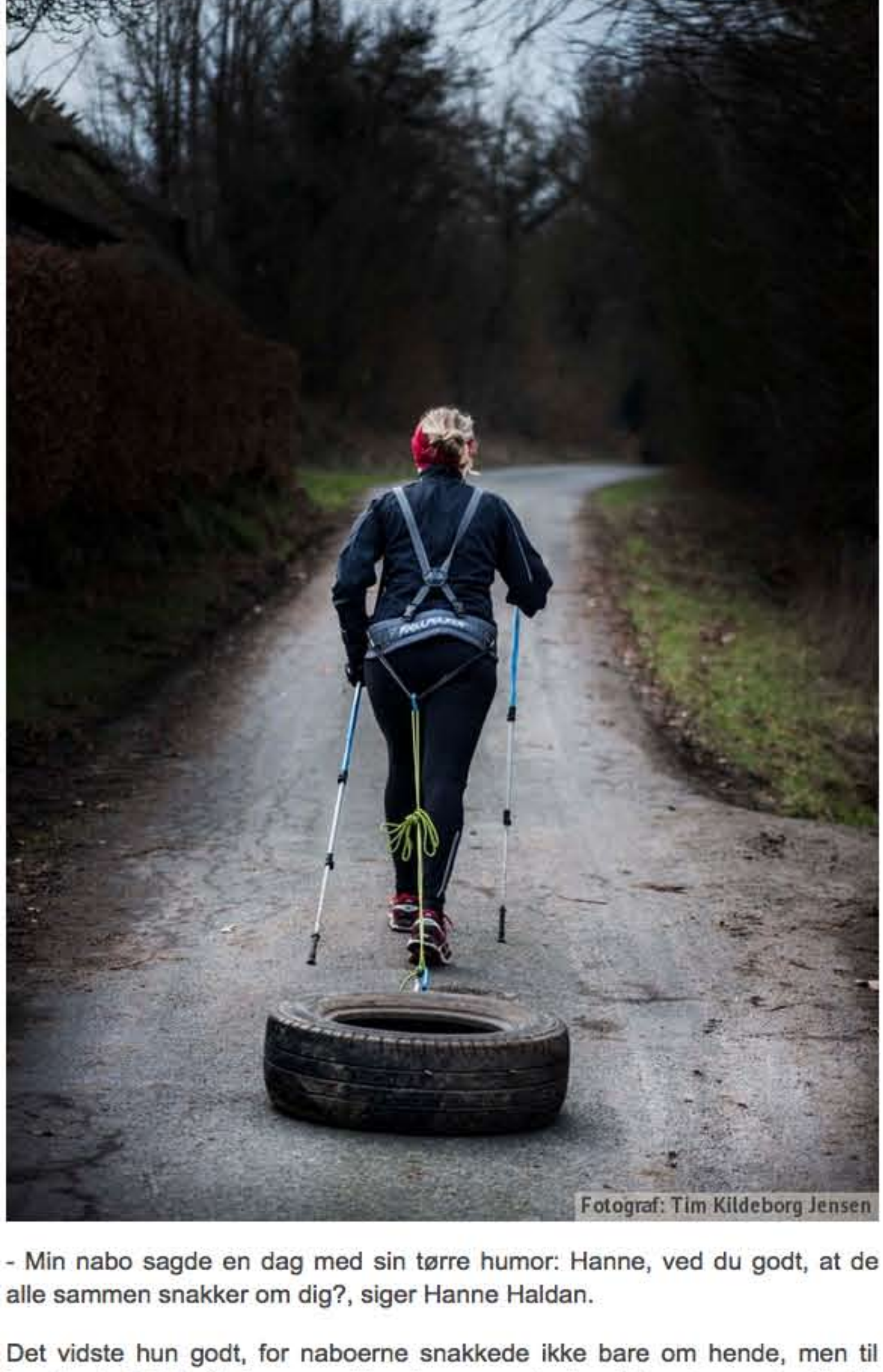
Hjemme på Langeland

Rejsen begyndte længe før, hun trådte ud af flyet i Søndre Strømfjord. Den begyndte, da hun som lille var den stærkeste. Da hun spillede badminton og var konkurrence-svømmer. Og da hun blev overrumplet af et whiteout på et bjerg i Norge.

- Pludselig var det hele hvidt. Der var ingen sigt. Jeg stod bare og stirrede ud i det hvide. Og jeg fik fornemmelsen af, at der kunne jeg være 100 procent. I det fortættede mælkehvide kunne jeg være. Hele mig. Der begyndte længslen at komme, fortæller Hanne Haldan.

Men fysisk begyndte rejsen på Langeland med et dæk, der var spændt fast i en sele rundt om livet på hende. Fra august 2013 til marts 2014 kunne langelændere se Hanne Haldan trække dæk ad de snoede landeveje, op og ned ad bakker, gennem skove og på markveje. 500 kilometer blev det til med udgangspunkt i hjemmet i Botofte. Her sidder hun med benene trukket op under sig i en lænestol foret med skind. Hun kigger ud over juletræsårer, der nok ikke virker så uendelige, når man har set indlandsisens hvide evighed.

Fotograf: Tim Kildeborg Jensen

- Min nabo sagde en dag med sin tørre humor: Hanne, ved du godt, at de alle sammen snakker om dig?, siger Hanne Haldan.

Det vidste hun godt, for naboerne snakkede ikke bare om hende, men til hende. I Tullebølle-brugsen blev hun spurgt, hvad hun trænede til. En blikkenslager fortalte hende, at selv på sydøen, var det rygtedes, at der gik en dame og trak dæk.

- Man skal enten have børn eller trække dæk for at komme ind i et lokalsamfund, griner Hanne Haldan, der flyttede til Botofte for to et halvt år siden.

Fotograf: Tim Kildeborg Jensen

Naboerne vidste også, hvornår hun begyndte at trække to dæk og dermed var klar til turen over isen. Dæktrækkene er direkte overførbare til at trække to pulke efter sig med udstyr, som hun skulle gøre i de 30½ dage, turen over isen ville tage.

En evighed af is

Hvidt. Der er ikke andet så langt øjet rækker. Og det er ikke langt. For et whiteout har omringet gruppen af vandrere på indlandsisen. Hanne Haldan går forrest med et kompas i en hånd og en skistav i den anden. Der er fart på, for midt i det indelukkede hvide føler hun sig fri og fandenivoldsk. Skiene glider over isen og rammer hverken huller eller skrænter. Sådan leder hun gruppen videre.

Fotograf: Tim Kildeborg Jensen

- Når man bevæger sig i et marchtempo over isen og bare bliver ved, er det sådan en følelse af, tænkt, at min krop gør det her. Det er helt vildt, siger hun.

I bevægelserne, der bliver gentaget, kommer hun tættere på sig selv. Skiene bevæger sig under hende, men fornemmelsen af at flytte sig udebliver. For landskabet fortsætter i en uendelighed. Det er hvidt i hvidt i hvidt.

- Det er på samme tid indelukket og endeløst. Det er kombinationen af at være helt til stede i sig selv og i evighedslandskabet. Man er der, hvor man er. Det er 100 procent nærvær. Det var det, jeg længedes efter. De ens bevægelser, der kommer igen og igen, river en ud af ens daglige bevidsthed, forklarer hun.

Fotograf: Tim Kildeborg Jensen

En forkølelse og erkendelse

Rejsen førte ikke bare langt ind i Grønland, men også ind i hende selv. Hanne Haldan, der altid havde været den stærke, måtte acceptere, at hun ikke kunne præstere. En forkølelse og et overfladisk åndedræt satte begrænsninger, der viste sig at være en velsignelse.

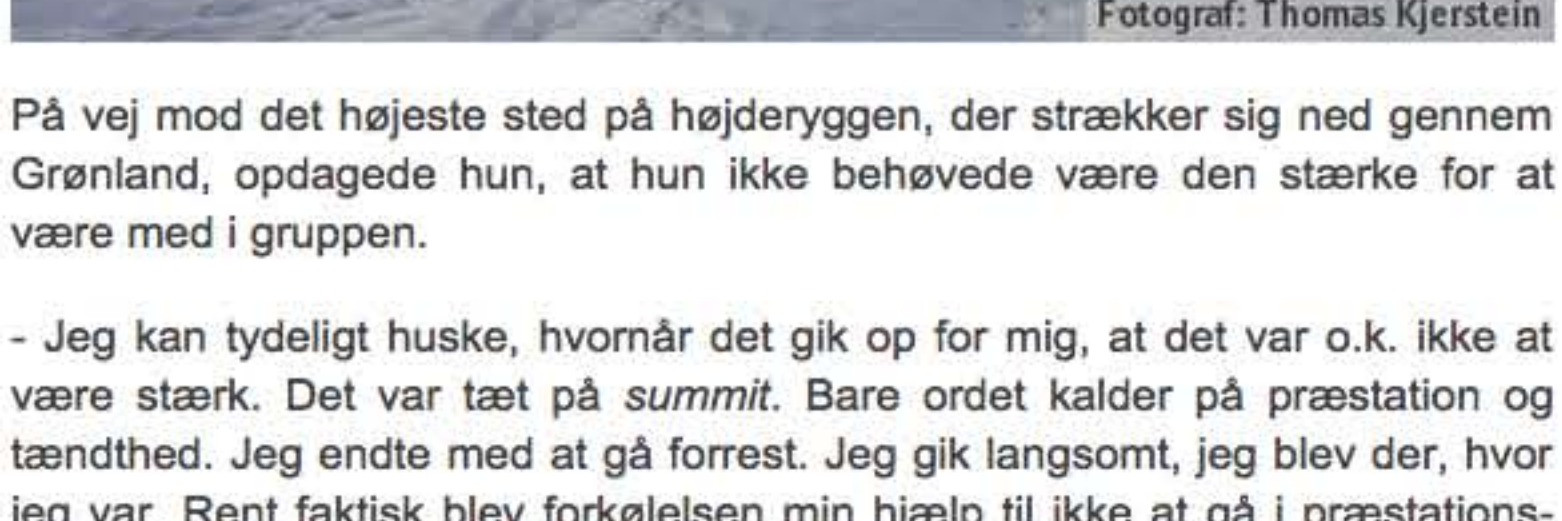
- Min selvpfattelse er, at jeg er stærk. Jeg trænede og følte en voldsom styrke. Men min slimede hoste blev værre og værre, siger hun.

Fotograf: Thomas Kjerstein

På vej mod det højeste sted på højderyggen, der strækker sig ned gennem Grønland, opdagede hun, at hun ikke behøvede være den stærke for at være med i gruppen.

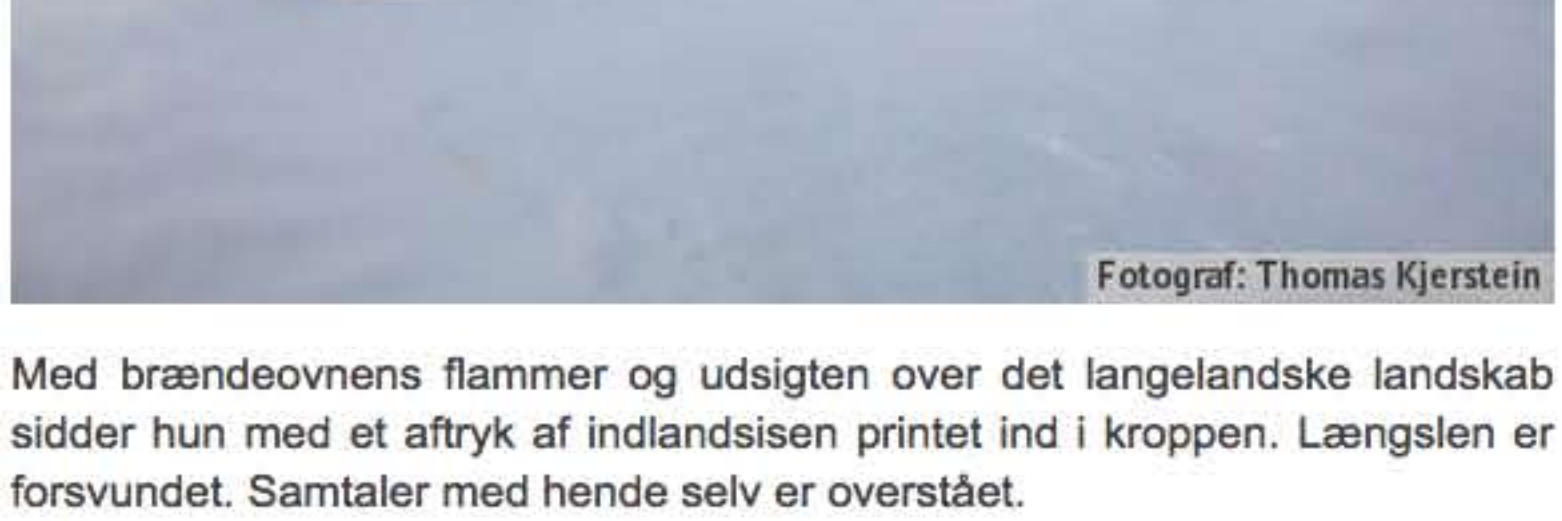
- Jeg kan tydeligt huske, hvornår det gik op for mig, at det var o.k. ikke at være stærk. Det var tæt på *summit*. Bare ordet kalder på præstation og tæthed. Jeg endte med at gå forrest. Jeg gik langsomt, jeg blev der, hvor jeg var. Rent faktisk blev forkølelsen min hjælp til ikke at gå i præstationsmode. Den hjalp mig til at bare være i det, siger hun.

Fotograf: Thomas Kjerstein

Med brændeovns flammer og udsigten over det langlandske landskab forsvandt hun med et aftryk af indlandsisen printet ind i kroppen. Længslen er forsvundet. Samtaler med hende selv er overstået.

- Da jeg lige var kommet hjem, var det ret fascinerende at mærke, at hele min krop var fyldt af landskabet og indlandsisen. Tænk, at landskaber og ens omgivelser sætter sig i kroppen på den måde, siger hun.

Fotograf: Thomas Kjerstein

Fotograf: Thomas Kjerstein

Journalist
Anja Limkilde
: